

Капеланът - призвание и професия на духа

Стартира магистърска програма за обучение на военни свещеници

Гостуването на бившия капелан от американската армия, полковникът от резерва Ричард Янг, у нас накара мнозина да погледнат с други очи на въпроса има ли бъдеще професията военен свещеник у нас. Гостът беше поканен от Обединения богословски факултет към висшия евангелски богословски институт, от Военното служение в България и със съдействието на Българската капеланска асоциация. Словото

му в Първа евангелска съборна църква в София събра студенти богослови и хора, търсещи призвание в капеланството. Според него в САЩ професията е кауза и дълбоко променя живота на хората. Ролята на военния свещеник е уникална и не могат да я заменят цивилните пастори или офицерите. Част от капеланите се грижат за духовните нужди на семействата, докато съпрузите им изпълняват воен-

ни мисии. Полковник Янг изрази изненадата си, че Българската армия е единствената в НАТО, където липсва подобна институция. Немалко български войници в Ирак са търсили духовна подкрепа при американските им колеги. С опита си гостът идва да подпомогне подготовката на магистърска програма за обучение на капелани и военни свещеници, която предстои да стартира от септември в Обединения богословски факултет. Той и двамата негови колеги от САЩ ще изнесат лекции, а програмата включва и проблеми от областта на психологията.

Бившият капелан от американската армия, полковник от резерва Ричард Янг:

Общи точки, а не разделни линии

Капелан Янг постъпва във Военноморските сили на САЩ, след като завършва гимназия. Става християнин, докато служи в Япония. Уволнява се през 1974 г., завършва духовен колеж и семинария, а през 1981 г. постъпва отново в американската армия като военен свещеник. Служил е в Тексас, Канзас и Ню Джързи, както и в операциите "Пустинен щит" и "Пустинна буря" в Ирак през 1990-91 г. Живее в Сан Антонио, щат Тексас, и е доброволец в Международната асоциация на евангелските капелани.

Сред бойците преди битка.

битка капеланът се грижи за бойците и за ежедневните им въпроси. Опитваме се чрез Божието слово да им покажем, да са сигурни, че Бог ги обича, че Той ще бъде с тях, докато са в битка. Че Неговото присъствие е навсякъде и Той никога няма да ги остави. Дори и когато войникът не разбира всичко, ние ги уверяваме в Божията любов, която е с тях. Ако са ранени - грижата да е навреме, да се помолим за тях, да поговорим с тях. Когато битката започне, моето работно място става болницата или лечебницата.

- А как разговаряте с хора, които не вярват в Бога?

- Ако не искат да общуваме, не идват. Един от моите командири беше атеист и ние просто уважавахме убежденията и вярванията си. Взаимното уважение е важно, дори когато не сме съгласни един с друг.

католици или православни. Не им го пише на челата. Търсим допирните, общите точки, а не разделителните линии. Сътруднича си с другите, без да правя компромис със своята вяра. Но уважаваме различията между нас.

- Какъв е разговорът, ако човекът е на границата между живота и смъртта?

- Бях благословен - в моята войскова единица нямаше жертви. Но винаги подготовката е предварителна. Преди

нало в проблеми със семейството си. Добрият войник е онзи, който живее в мир с Бог, със себе си, с близките и с околните. Ако проблемът тежи и ги угнетява, се нуждаят да поговорят за него. Проблемът остава, но е споделян и войникът чувства облекчение. И се справя с работата по-добре. Внасям библейските ценности в тяхното мислене.

- Но те имат разнородни убеждения и интереси - има атеисти, мюсюлмани. Как намирате една и съща мотивация?

- В армията имаме протестанти - капелани, католици - капелани, евреи - капелани, мюсюлмански капелани. Ако дойде при мен войник мюсюлманин, евреин, католик с нужда, която аз като протестант не мога да посрещна, осигурявам среща с равин, имам или свещеници от тяхната религия. Имаме фраза: "Изпълни това, което искат от теб, или осигури начин да бъде изпълнено." Хората са си все хора независимо дали са протестанти,

Страницата подготви Лъчезар ЛОЗАНОВ

- Защо избрахте този специфичен път към военната професия?

- Баща ми, сержант във ВМС по време на Втората световна война, и майка ми са ме възпитавали, че призванието ми е да служа на родната си страна, на сържавата си. В Япония като сержант една вечер чух от приятел библейския стих на Йоан (10-10): „Дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно...“ Поемках този изобилен живот за себе си. Напуснах ВМС и животът ми пое нова посока.

Назначението ми

както капелан на батальон с 900 войници беше през 1990-1991 г. Те отиваха на обучение - мокри, измръзнали и мръсни. Бях с тях също мокър, измръзнал и мръсен. Никой войник не е обикновен. Всички са специални за мен. Тренираха, но още утре можеха да бъдат пратени в мисия. Задачите в Саудитска Арабия и в Ирак им предстояха. А там преди битка се грижим за три неща - обгрижваме ежедневните им проблеми чрез богослужения или служби, изучаваме библейски текстове и в труден момент им давам съвет. Не е тера-

пия на психоаналитик, а споделяне, разговор.

- С какви въпроси се обръщат към вас?

- Някой говори за съпругата си. Друг пък получил от нея писмо, че го напуска. Срещат се войници, на които им е интересно да им тълкуваш текст от Библията. Или търсят отдушник - изпитва мъка от смъртта на майка си. Помагаме им, защото сме съпричастни. Не биха могли да се съсредоточат върху мисията си, ако съзнанието им е потъ-

Разминали се писма се събират в едно и също призвание

Полковникът от резерва Янг сподели незабравима случка от 25-годишната си практика на военен свещеник. Един от пилотите им в Ирак дошъл на разговор. Дватамата се разхождали дълго вечерта сами в пустинята и капеланът му разказвал за живота на Исус, споделил тълкувания на текстове от Евангелието. Молихме се в пустинния пясък, той поиска Христос да дойде в живота му. Съветът на капелана бил да напише писмо до съпругата си в САЩ и да и разкаже преживяното прозрение. Дватамата с пилота

обаче не подозирали, че в същото време съпругата му в САЩ е имала подобен разговор с пастор. Молила се и поканила Исус в живота си. Нейният пастор също и дал съвет да разкаже на съпруга си своето преживяване. Писмата се разминали във въздуха, без съпрузите да знаят, че близкият им човек има подобно духовно просветление. Когато пилотът се върнал и двамата започнали да работят в църква, станали служители на Бога заедно. Открили призвание, което за тях придало дълбок смисъл на живота им.